

Uitgave van Levvel

thuismakers

#02
2024

Themaverhaal
De stem van
het kind

LISTER

**'MAAK ZOVEEL MOGELIJK
BESPREEKBAAR'**

TISCHA NEVE SCHREEF HET
BOEK 'PUBERS ZIJN LEUK'

**KINDEROMBUDSMAN
ANNEMARIE**

'EEN PLEEGKIND MAG
MIJ BELLEN OF APPEN'

**EEN FIJNE PLEK
VOOR EEN
BEZOEKREGELING**

HET VERBINDINGSHUIS

inhoud

14. Ritueel

Van spelletjes krijgt hij geen genoeg

16. Interview met Tischa Neve

Alles valt of staat met een goede verbinding

19. Column Lievette

We zijn toch oké in hun ogen

20. Pleegouderraad (POR)

Boulderavond: sportief en gezellig

21. Column Cas

Ook wij hebben een stem

22. Bereikt

Nikki helpt het liefst anderen

24. Voor de jongeren

Activiteiten & participatie

26. Stem van het kind

Hoe betrek je je kinderen bij pleegzorg?

34. Mooie match

Voor deze kinderen vonden we een pleeggezin

36. Gezinspiratie

Samen lezen, kijken, doen!

38. Kids-doe-dingen

Lekker kleuren en puzzelen

30. Verbindingshuis
Welkom

7. In 't diepe
De stem van het kind

4. Gezinshuisouder Melique
'Ik wil jongeren laten inzien hoe waardevol ze zijn'

Lieve pleegouders,

We leven in een wereld waarin de verschillen soms groter lijken dan de overeenkomsten. Een tijd waarin verdriet en angst voelbaar zijn en velen geraakt worden door wat er speelt, dichtbij in onze stad, ons land, en ver weg.

Juist in deze onrustige tijd zijn we jullie extra dankbaar, voor jullie inzet, zorg, liefde en luisterend oor. Als pleegouders brengen jullie verbinding – iets wat we nu hard nodig hebben.

In deze editie van *Thuismakers* staat 'de stem van het kind' centraal. Hoe geven we kinderen de ruimte om hun stem te laten horen? Wat levert echt luisteren op?

Luisteren is meer dan horen. Wie luistert, geeft aandacht en schept verbinding. Dat lees je terug in deze *Thuismakers*. Zo stelt pleegouder Tessa haar (pleeg)kinderen regelmatig de vraag: 'Wat wil je weten?' Op het oog – of oor – een simpele vraag, maar volgens ons een gouden tip om écht aan te sluiten en de verbinding te zoeken.

Want door te verbinden, richten we ons op wat ons samenbrengt, op onze overeenkomsten. We zijn allemaal mens, en we hebben elkaar nodig. Juist nu.

We wensen jullie fijne feestdagen en een liefdevol verbindend 2025 toe.

Conny Zeilstra

Coördinator pleegzorg & verblijf
Hoofdredacteur *Thuismakers*

6. Klaar voor de start

Sinds kort vangt Linda met haar gezin ook een crisisbaby op

colofon

6^e jaargang, nummer 2, december 2024
ISSN:2666-2876

Redactie

Hester Burke, Angela Driessen,
Anna Grebel, Hanni Hosseinzadeh,
Marja Huiberts, Marieke Klein Entink,
Saskia Kuipers, Valery Ormskerk,
Ilse van der Mierden, Marieke Visser,
Conny Zeilstra.

Medewerking

Met medewerking van alle betrokken pleegouders, pleegzorgwerkers en andere collega's voor advies, raad en daad.

Redactieadres

Levvel, Servicepunt Pleegzorg & Verblijf
Fred Roeskestraat 73, 1076 EC Amsterdam
thuismakers@levvel.nl

Fotografie

Nina Schollaardt, Maaike Koning,
Roos Trommel

📍 @levvelpleegzorg
📧 @levvel_pleegzorg

Thuismakers is een uitgave van levvel voor haar pleegouders en andere geïnteresseerden en verschijnt 2x per jaar. De artikelen, columns en rubrieken vertegenwoordigen niet per se het standpunt van Levvel. Evenmin kunnen aan deze uitgave rechten worden ontleend.

Overname artikelen

Overname van -delen uit- artikelen is alleen mogelijk na voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie.

Illustraties

Saskia Troccoli

Druk

de Toekomst, Hilversum

Oplage

1.800

Thuismakers nu ook online!

Lees meer op
thuismakers.levvel.nl

Naam: Melique Mido
Beroep: Gezinshuisouder van
2 kinderen van (11, 15)

Gezinshuisouder Melique: 'Ik wil jongeren laten inzien hoe waardevol ze zijn'

Tekst: Marja Huiberts **Fotografie:** Nina Schollaardt

Gezinshuisouder Melique Mido (30) groeide op met twee pleegzusjes. Het heeft haar positief beïnvloed. Want het werd meteen gezellig in huis. Met de ervaringen en liefde die ze van huis uit meekreeg, is ze nu een toegewijde gezinshuisouder.

Hoe vond je het dat je pleegzusjes kreeg?

'Ik vond het eigenlijk heel gezellig! Ik was 6 en mijn broer ouder, een echte puber. Dus ik was altijd alleen. Regelmatig zeurde ik bij mijn moeder om een zusje of broertje. Tot ze op een gegeven moment zei 'er komen 2 zusjes. Dan ben je niet meer zo alleen.' Ik was maar wat blij.'

En je moeder deed dit alleen?

'De vader van mijn pleegzusjes was heel nauw betrokken, ook bij mij. Als hij kleren kocht voor mijn zusjes, dan kocht hij ook iets voor mij. Als ze naar McDonald's gingen, dan vroeg hij mijn moeder of ik ook mee mocht. Beiden hebben het echt heel goed gedaan. Hun vader was mijn papa en mijn moeder was hun mama. We kregen allemaal evenveel liefde. Deze ervaring draag ik nu mee.'

Heeft dit jouw studiekeuze beïnvloed?

'Onbewust misschien wel. Ik had al snel de opleiding Social Work op het oog vanwege de verschillende kwetsbare doelgroepen. Ik vind het leuk om met mensen te praten en ze te motiveren. Toen ik jong was heb ik al tegen onze pleegzorgwerker gezegd: 'wat jij doet, wil ik ook graag doen.' Wat zou ze verbaasd zijn, als ze hoort dat ik nu dit werk doe!'

Inmiddels ben je alweer bijna 2 jaar gezinshuisouder?

'Ja, ik heb het zo naar mijn zin. Ik herken bij jongeren veel uit mijn eigen puberteit. Ik had vroeger ook zoiets van 'mama, je zeurt, laat me mijn eigen ding doen.' Maar nu ik terugkijk, ben ik haar dankbaar. Ik weet dat ik een zaadje plant en dat jongeren, misschien niet nu, maar later wel dankbaar zijn.'

Maken jongeren het jou wel eens lastig?

'Ja, het kan wel uitdagend zijn met jongeren. Als er onderling of naar mij getreiter is. Er zijn zelfs

internetkabels doorgeknipt en meubels door de kamer gegooid. Als jongeren echt te ver gaan geef ik wel aan 'als je iets van je leven wilt maken, moet je je echt een doel stellen. Anders blijf je in cirkels lopen.'

Dan sta jij wel je 'mannelijke'!

'Ja, ik heb een sterk karakter. Ik maak van mijn hart geen moordkuil en vind altijd een manier om over dingen te praten. Maakt niet uit hoe oud de kinderen zijn. Mijn werk is echt mijn roeping. Ik geloof dat je op aarde komt met een doel. Het mijne is om jongeren te laten inzien hoe waardevol ze zijn, ze positief te beïnvloeden. Ik wil ze helpen de juiste keuzes te maken, zodat ze een positieve toekomst tegemoet gaan. Ik schreef hierover ook het boek *The Fight for your Destiny*. Om verder te komen in het leven heb je anderen nodig. Ik zeg altijd tegen de jongeren 'je bent geliefd' of 'je wordt gewaardeerd' of ik vraag even hoe het me ze gaat: 'Ben je druk in je hoofd?' Die aandacht en liefde kreeg ik van mijn familie en geef ik nu door aan anderen.'

Hoe helpt het geloof je in je werk?

'Soms als het moeilijk wordt, bid ik voor de jongeren. Ik betrek het geloof nooit in mijn gesprekken met ze. Maar het geeft mij de kracht en het geduld om door te gaan. Pleegkinderen komen soms met een rugzak vol trauma's. En soms wordt dat zichtbaar in hun gedrag. Het is zo belangrijk om te begrijpen dat er altijd een reden achter zit. Geduld loont. Dat wil ik pleegouders meegeven. En, creëer momenten samen. Want quality time met kinderen heelt wonden.'

Hoe gaat het nu met jou en je pleegzusjes?

'We hebben zo'n hechte band met elkaar. We zijn echt familie. Eén van mijn pleegzusjes is zelfs closer met mijn moeder dan ik: echt een mama's kindje.' Het is niet alleen bloed dat verbindt. ■

klaar voor de start

Over de voorbereidingsperiode in een pleeggezin

‘Bij ons gaat alles gewoon door, ook met een crisispleegkind erbij’

Pleegouders Linda en haar man Richard (45) hebben, naast hun twee kinderen Mick (12) en Milan (14) en pleegzoon Ishak (7), nu ook tijdelijk baby Mohammed (11 maanden) in huis. De keuze om crisisopvang te doen was echt een gezinsbesluit. Linda: ‘Ondanks de nieuwe situatie gaat ons leven zoals altijd gewoon door.’

Tekst: Valery Ormskerk

Fotografie: Nina Schollaardt

Naam: Linda (45)

Beroep: moeder van Mick (12) en Milan (14), vrijwilliger bij Humanitas en lid pleegouderraad bij Levvel

Pleegmoeder van: Ishak (7) en Mohammed (11 maanden) die tijdelijk bij hen woont

Hobby's: Tijd doorbrengen met het gezin, reizen en actief zijn binnen pleegzorg

Linda: ‘Toen we besloten crisispleegzorg te gaan doen, wist ik dat dit iets zou betekenen voor ons hele gezin. Mijn drijfveer was duidelijk: er is echt een grote behoefte aan crisispleegouders, en ik wilde graag helpen. Mijn man en ik hebben hier veel over gesproken. Ishak, ons pleegzoon, woont al zeven jaar bij ons en heeft door een vorm van FAS (Foetaal Alcoholyndroom) speciale zorg nodig. Nu het beter met hem gaat, is er meer ruimte voor een extra kindje. We wisten dat de komst van een pleegkind, zeker een kindje in crisis, best wat emoties en veranderingen met zich mee zou brengen – ook voor onze eigen kinderen. Daarom hebben we ze er vanaf het begin bij betrokken.

Dit past het best bij ons

Voordat we ons aanmeldden, vroeg ik mijn kinderen wat zij ervan vonden. Hun mening was belangrijk voor mij. Ze gaven meteen aan dat ze het wel leuk vonden. Maar dat ze liever een wat ouder pleegkind hadden,

iemand met wie ze konden praten en spelen. Maar dat bleek praktisch wat lastiger, vooral door ruimtegebrek. En een ouder kind heeft vaak ook een grotere rugzak. Dat zou betekenen dat ik waarschijnlijk minder tijd voor de andere kinderen zou hebben dan met een kleiner kind, dat overal gemakkelijk in meegaat. Een jonger kind paste beter in onze situatie, en hoewel het idee van een baby even wennen was, stond iedereen er gelukkig helemaal achter.

Even schakelen

Als moeder van drie kinderen had ik al wat ervaring met pleegzorg. Toch voelde het ineens heel anders toen we ook crisisopvang gingen doen. Ishak is al zeven jaren bij ons en de kinderen zien Ishak ook als hun eigen broertje. Maar toen we op een vrijdagmiddag

ineens een telefoontje kregen met de vraag of we een crisisbaby konden opvangen, wist ik dat dit een heel nieuwe uitdaging zou worden. Het ging ontzettend snel. Een paar uur na dat telefoontje hadden we een baby in huis, met alleen wat kleertjes en een flesje. Hij was net uithuisgeplaatst. Mijn oudste zoon kwam net uit school toen de baby werd gebracht, dus het was voor iedereen even schakelen – want die ochtend hadden we nog geen idee dat er een baby zou zijn.

Niet alles op z'n kop

Ons hele gezin paste zich snel aan, en Mohammed werd opgenomen in onze routines. De kinderen hielpen: flesjes geven, speentjes aanreiken – het ging eigenlijk allemaal vanzelf. Onze kinderen zijn heel open over wat ze nodig hebben. Dat stimuleer ik ook.’ ■

Ben je al pleegouder en wil je net als Linda en Richard aanmelden als crisispleegouder? Laat het ons weten! Bel 088-0548205 of mail naar servicepuntconsulentenpleegzorg@levvel.nl

De stem van het pleegkind

Tekst: Ilse van der Mierden Illustraties: Saskia Troccoli

Pleegkinderen actief vragen om hun stem te laten horen, is ontzettend belangrijk voor hun ontwikkeling. Het kind voelt zich gehoord en gezien, en krijgt meer regie over het eigen leven. Maar hoe doe je dat het beste? En wat levert het op?

Trots laat pleegvader Arjan het ontwerp van de woorden 'trust' en 'truth' zien, die binnenkort op zowel zijn eigen arm als op de arm van zijn pleegzoon Dwayne (19) gezet worden. Want vertrouwen en elkaar de waarheid vertellen zijn volgens Arjan essentiële waarden in hun contact.

Dwayne kwam negen jaar geleden bij Arjan, Tessa, hun dochter Micky (14) en zoon Wesley (16) wonen. Hij kwam binnen als een angstige jongen, die zijn stem niet liet horen. 'Meegaand', noemt hij het zelf, bang om zijn plek in het gezin opnieuw te verliezen, na elf keer verplaatst te zijn geweest tussen pleeggezinnen en zijn moeder.

Het duurde dan ook even voordat Dwayne zich openstelde. 'In het begin was hij vooral in relatie tot Arjan heel stil', vertelt pleegmoeder Tessa. 'Dwayne was alleen met zijn moeder opgegroeid en had geen positieve ervaringen met mannen die bij hen in huis kwamen. Dus het kostte tijd en energie voordat hij zich openstelde.' Arjan vergelijkt de eerste twee jaar met 'een dans' waarin ze elkaar moesten vinden om vertrouwen in elkaar te krijgen.

Dat het voor pleegkinderen extra moeilijk is om hun stem te laten horen, vertelt ook Irma Hein, kinder- en jeugdpsychiater van Levvel en senior onderzoeker op het gebied van participatie van kinderen bij Amsterdam UMC. Ze hoort vaker dat pleegkinderen die meerdere verplaatsingen hebben meegemaakt, bang zijn dat ze weer worden verplaatst als ze laten merken dat ze iets niet prettig vinden in een pleeggezin. 'Ook hebben pleegkinderen vaak ingrijpende gebeurtenissen meegemaakt, waarin zij niet gehoord zijn. Er zijn beslissingen over hen genomen. Wordt er veel over je beslist, dan word je vanzelf terughoudender om je eigen stem te laten horen. Soms hebben pleegkinderen ook minder geleerd om uiting te geven aan hun stem. Of het is zelfs afgestraft.'

Kinderrecht

Waarom is het eigenlijk zo belangrijk voor kinderen om hun stem te laten horen? 'Allereerst omdat kinderen er recht op hebben,' vertelt orthopedagoog en promovenda Sterre van der Heyden, die promotieonderzoek doet bij Amsterdam UMC naar het versterken van de stem van het kind bij jeugdbeschermingsbeslissingen.

'In artikel 12 van het internationale kinderrechtenverdrag staat dat ieder kind het recht heeft om zijn of haar mening te laten horen over alle zaken die hen aangaan. En die bepaling is er natuurlijk niet voor niets.'

Sterre: 'Wanneer je een kind meeneemt in beslissingen, dan voelt het zich gehoord, gezien en gerespecteerd. Het kan beslissingen beter accepteren, ook als het niet 'zijn zin' krijgt. Als je leert om je stem te laten horen en het gevoel hebt dat je stem ertoe doet, dan kun je later als volwassene ook beter je mening geven en opkomen voor je rechten.'

Andersom geldt dus ook dat als kinderen niet worden meegenomen in beslissingsprocessen, ze zich afgewezen, buitengesloten, machteloos en gefrustreerd kunnen voelen. Sterre: 'Op de lange termijn kan dat er weer voor zorgen dat een kind helemaal stopt met participeren, omdat het heeft geleerd dat dat toch geen zin heeft. Het is erg ingewikkeld dat vertrouwen weer te herstellen.'

Transparant

Hoe help je pleegkinderen hun stem meer te laten horen? Dat begint met

'Als je wil dat je pleegkind open en eerlijk is, dan zul je dat zelf ook moeten zijn'

Dwayne (19) woont sinds 10 jaar bij Tessa, Arjan en hun dochter Mikki (14) en zoon Wes (16). Hij zit in het derde jaar van de mbo-3 opleiding procestechniek en loopt stage bij een cacaofabriek.

Wat hem precies werd verteld toen hij op 4-jarige leeftijd voor het eerst uit huis geplaatst werd, dat weet Dwayne niet meer. Maar het moment herinnert hij zich nog wel. 'Ik werd uit school opgehaald door twee politieagenten in uniform. Het was onverwachts, onnodig en traumatiserend. Als ze rekening met mij hadden gehouden, dan hadden ze het anders kunnen aanpakken. Bijvoorbeeld in burgerkleding komen, met een normale auto. Voor klasgenoten was ik vanaf toen dat kind dat door de politie uit school werd gehaald. Ik werd in mijn herinnering niet geholpen in hoe ik daarmee om moest gaan.'

dat iemand hem naar zijn mening of gevoelens vroeg in de tijd dat hij zo vaak verhuisde. 'Er werd gewoon aangegeven: we hebben een gezin voor je gevonden.'

Bij Arjan en Tess komt Dwayne in een gezin waar openheid en eerlijkheid meer dan vanzelfsprekend is. Iedere avond nemen ze aan de keukentafel met z'n vijven de dag door. 'Ik was van nature niet iemand die veel sprak over mijn gevoelens of over wat ik ergens van vind. Ik had het niet geleerd. Hier wordt er echt naar mij geluisterd. Dan ontwikkel je vanzelf dat je meer deelt en je mening geeft. Praten heb ik hier geleerd.'

In het gezin is alles bespreekbaar. 'Er zijn geen geheimen. Ze hebben ons ook gevraagd hoe we het vonden als er nog een pleegkind zou komen, meerdere keren. Toen ze er nog zelf over na aan het denken waren. Twee weken later nog een keer. En daarna nog een keer. Om er zeker van te zijn dat iedereen het goed vond. En niet dat iemand van gedachten verandert en dat het dan al in gang was gezet. Nu komt er eens in de drie weken een pleegmeisje.' ■

Hoor mijn stem!

'Praten heb ik hier geleerd'

Vanaf die bewuste dag is Dwayne elf keer 'verplaatst', zoals hij het zelf omschrijft. Van pleeggezin naar pleeggezin en tussendoor soms terug naar zijn moeder. Dwayne kan zich niet herinneren

Lees op thismakers.levvel.nl het hele interview met Dwayne

goed informeren. Sterre: 'Als je niet begrijpt wat er precies aan de hand is, dan is het ook moeilijk om je mening te geven. Vertel het kind op een kindvriendelijke en bij de leeftijd passende manier wat er speelt, bijvoorbeeld waarom het niet thuis kan wonen of waarom er een bepaalde bezoeksomgeving is.'

Irma: 'Bij hele jonge kinderen vertel je wat meer de grote lijn. Hoe ouder het kind is, hoe uitgebreider je in kan gaan op details. Professionals werken daarbij bijvoorbeeld met verhalenmethoden. Je maakt voor het kind kleine tekeningetjes met zinnen over wat er gebeurd is en wat er gaat gebeuren. Hoe meer context je een kind kan geven, hoe beter het kind zijn

of haar eigen verhaal kent, hoe makkelijker het diens mening kan geven.'

Voortdurend meenemen

Sterre: 'Neem het kind ook voortdurend als gelijkwaardige partner mee in het beslissingsproces. Want wanneer je als kind één kans krijgt om je volledige mening te delen, kan dat heel beangstigend zijn. Door in gesprek te blijven, maak je het geven van een mening laagdrempeliger en zorg je dat het kind zich comfortabel voelt als het zich uitsprekt.' Pleegouders Tessa en Arjan doen dat door iedere avond samen te eten, de dag door te nemen en samen over beslissingen te praten die het gezin aangaan. Arjan: 'Wij zijn in alles

transparant naar de kinderen en nemen ze in alles mee. Als je wil dat iets slaagt, van een vakantie tot een pleegzorgplaatsing dan zul je het met z'n allen moeten doen, daar zijn wij heilig van overtuigd.' Zo besloten ze na vele gesprekken samen om eens in de vier weken nog een meisje op te vangen. Tessa: 'Micky en ik wilden ook graag voor een pleegzorgbaby zorgen, maar de jongens zeiden alle drie nee, dus dan is het een nee. Iedereen moet erachter staan.'

Informeren

Ga je een kind om zijn of haar mening of gedachten vragen, doe dat in een kindvriendelijke ruimte en neem de tijd. Sterre: 'Begin bijvoorbeeld met vragen: wat vind jij een fijne manier om je

*'Neem het kind als
gelijkwaardige
partner mee in het
beslissingsproces'*

mening te geven? Wil je dat liever pratend doen? Spelend? Wil je iets tekenen? En op welke momenten vind jij het fijn? Wat doen we als je een vraag niet fijn vindt? Bijvoorbeeld je hand opsteken, of een codewoord uitspreken.'

Aansluiten bij het kind doe je ook door te vragen, zoals pleegmoeder Tessa doet. 'We vragen hen vaak: wat wil je weten? Waar heb je vragen over? Want dat kunnen wij natuurlijk niet raden.'

Vertrouwen

Wil je dat een kind eerlijk en open is over wat het wil, voelt en denkt, dan is een vertrouwensband essentieel, merkte Sterre in gesprekken met

kinderen. 'Kinderen willen van mens tot mens met elkaar in gesprek, vanuit oprechte interesse in hun leven. Dan voelen ze vertrouwen.'

Arjan en Tessa wonnen het vertrouwen van Dwayne door open, eerlijk en geduldig te zijn. Arjan: 'Als je wil dat je pleegkind open en eerlijk is, dan zul je dat zelf ook moeten zijn. Dan ontstaat er vertrouwen. Wij zijn dus zelf ook heel open tegen de kinderen. Bijvoorbeeld over mijn eigen jeugdzonden. En ze mogen ook weten wat we verdienen. We hebben geen geheimen voor elkaar.'

Verder werkte het goed om samen dingen te ondernemen. Dwayne aan de keukentafel zetten voor een goed

gesprek, dat werkte dus niet. Tessa: 'Bij de eerste zin zat hij dan al te gapen, zo van 'ik ben uitgetuned.' Arjan en Dwayne gaan vaak even rommelen in de tuin, aan de scooter of fiets knutselen of een bankje timmeren. En ondertussen praten ze dan volop met elkaar.'

Tot slot: vergeet niet om het kind een goede terugkoppeling te geven nadat je een beslissing hebt genomen. Laat weten hoe de mening van het kind is meegenomen, ook als er iets anders besloten wordt dan het kind wil. Sterre: 'Als een kind merkt: ik ben echt gehoord en ik doe ertoe, dan nodigt het ook uit om weer mee te doen in de volgende beslissing.' ■

Hoe betrek je je kinderen bij pleegzorg?

Familieberaad bij Kim met unaniem besluit

Kim Kiss zorgt samen met haar man Peter sinds 7 maanden voor Ezra (10). Ze hebben nog vier kinderen: Yana (19), Yuan (16), Skye (15) en Yade (12), en hond Jojo.

'Voordat we besloten dat Ezra permanent bij ons kon komen wonen, hebben we de kinderen gevraagd er heel goed over na te denken. Want in de vakanties en weekenden was het altijd leuk en gezellig met Ezra, maar hem voor altijd in huis hebben is natuurlijk anders. We hebben toen aan alle kinderen gevraagd: schrijf drie punten op waarom je wel wil zou willen dat hij bij ons komt wonen én drie punten waarom niet. Al die punten hebben we met elkaar besproken in een soort familieberaad. Het besluit was unaniem: hij moet gewoon bij ons komen wonen.

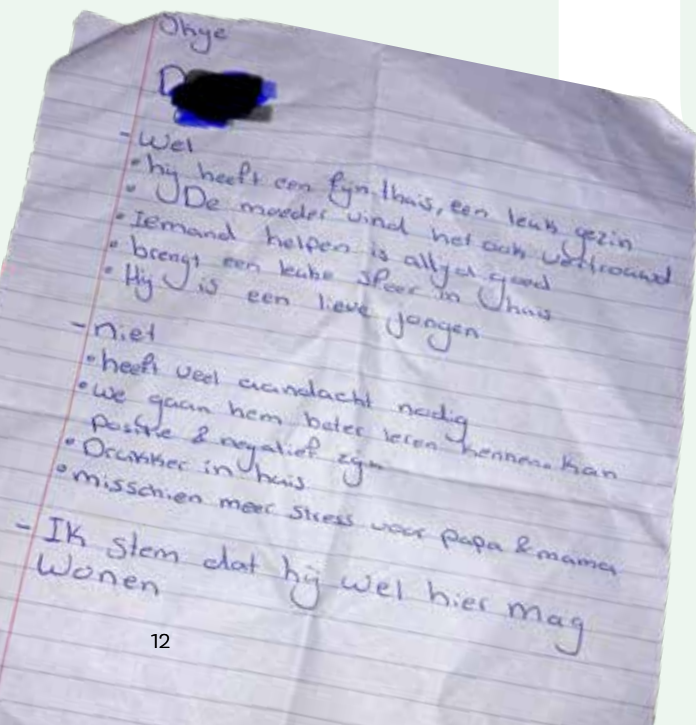
Het briefje van Skye heb ik bewaard. Redenen om voor te stemmen waren onder andere: dan heeft hij een leuk thuis en de moeder vindt het vertrouwd. Punten waarom hij niet zou mogen komen waren: hij heeft veel aandacht nodig en het is drukker in huis. Zijn eindconclusie was wel: ik stem dat hij hier wel mag komen wonen.

Toen de kinderen jonger waren hebben we een tijd crisisopvang gedaan. We hebben ze toen niet bij de keuze betrokken, maar wel rekening met ze gehouden. Ons oudste kind was toen elf en heeft wat trekjes van autisme. Ze wil weten wat er gaat gebeuren, wat de planning is en hoe lang we verwachten dat een kindje blijft. Dat vertelden we dus wel. We zijn bewust met crisispleegzorg begonnen omdat dat afgebakend is. En als dan zou blijken dat de kinderen het niet zouden trekken, dan konden we het bij die ene keer laten. Maar het ging heel goed, alle kinderen werden gewoon geaccepteerd.

We vertelden niet alles aan de kinderen over wat de pleegkinderen meegemaakt hadden, maar ze vangen natuurlijk wel dingen op. En dan komen ze er wel achter dat het niet overal vanzelfsprekend is dat je relatie met je ouders goed is of dat je beleg op je brood hebt of nieuwe schoenen krijgt. Dus ze hebben wel meer besef van wat er allemaal kan spelen in een leven.' ■

Vanwege privacy is de naam van Ezra gefingeerd.

'De kinderen hebben meer besef van wat er allemaal kan spelen in een leven'

Hoe gaat het bij Ellis thuis?

Ellis Verheul (66) en haar man Kees (73) hebben vijf zonen en een dochter. Ze waren lange tijd crisispleegouders. Nu bieden ze zes tot acht keer per jaar een week een noodbed.

'Onze oudste zoon Arthur was ons eerste pleegkind, al was daar geen organisatie bij betrokken. Hij was mijn buurjongetje toen ik nog bij mijn ouders woonde. Na school hielp ik zijn moeder als bijverdiensite. Hij was ook vaak bij mij toen ik met mijn zus een restaurant had op de Weesperzijde. Op zijn achtste kwam hij bij mij en mijn man wonen. Ik had toen net mijn eerste kind. Later hebben we nog drie jongens en een meisje gekregen. Zo zijn we één grote familie geworden.

Een jaar of twaalf geleden hebben we ons opgegeven als crisispleegouder. Onze dochter Anna was toen veertien. Ze wilde best een pleegkind in huis, als het maar geen puber was. Dus dat hebben we ook niet gedaan. Onze zoon Bart hebben we het medegedeeld, hij studeerde toen tijdelijk in Engeland. De andere jongens waren het huis al uit.

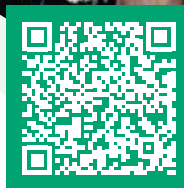
Mijn ervaring is dat oudere kinderen het leuk vinden als er kleintjes zijn. Door voor jongere kinderen te kiezen, behoudt ieder kind zijn eigen positie. Ik denk dat het daardoor goed werkt.

We respecteerden altijd de wens van de kinderen. Als mijn dochter Anna zei: even een maandje niet, dan deden we dat. Ik heb ook opgelet dat ik Anna niet als oppas ging gebruiken. Ze hoefde van mij niet te helpen met het verzorgen van de baby.

Ik denk dat we al met al zo'n vijftig kinderen hebben opgevangen. We hebben met elkaar veel gepraat over de situaties waar de kinderen uit kwamen. Hun wereld is daardoor groter dan dat van een gemiddeld kind. Ze zijn zich bewust dat ze in een bevoorrechte situatie zijn opgegroeid. En dat je iets kan betekenen voor een ander. Dat hoeft niets grootst te zijn: een aai over de bol, iedere dag een douche, iemand die vraagt: kan ik iets voor je doen?

Ik merk aan mijn kinderen dat die boodschap overgekomen is. Mijn zoon, van nature een wat narrige jongen, ontfermt zich nu bijvoorbeeld over een collega waarvan de vrouw onlangs plotseling is overleden. Mijn andere zoon – waarvan wij altijd gekscherend zeggen dat het de minst sociale van het gezin is – kwam op een hofje te wonen met burens van in de tachtig. Dan komt 'ie hier thuis soep voor ze halen. Of de aanhanger, om even voor hen naar de stort te rijden. Dan denk ik: dat hebben ze meegekregen door wat ze hier gezien hebben. Ook oordelen ze niet snel over anderen. Dat vind ik een hele mooie eigenschap.

Het scheelt dat we allemaal veel van kinderen houden. Als er een kindje weg is, is er even een periode van rouw, maar al snel zitten we met elkaar mooie herinneringen op te halen. Het gebeurt regelmatig dat ik ineens weer een filmpje ontvang van een pleegkind.' ■

Lees op thuismakers.level.nl hoe Anna Verheul, de dochter van Ellis, het opgroeien met pleegkinderen ervaren heeft.

Tekst: Ilse van der Mierden
Foto: Nina Schollaardt

Bij Marc en Nancy aan tafel.

'Van spelletjes krijgt hij geen genoeg'

Elke drie weken logeert David (14) een weekend bij zijn pleegouders Marc en Nancy. Als hij deze vrijdagavond binnenloopt, komt de geur van Thaise curry hem al tegemoet. Mmm, lekker.

Tekst: Anna Grebel **Foto:** Nina Schollaardt

Vaak eten ze iets wat hij nog niet kent. Koreaans bijvoorbeeld, of verse asperges uit Limburg. Hij wil het allemaal proeven! Want eten, daar houdt hij van, net zoals Marc en Nancy. Als David er is, zorgen ze dat er altijd iets nieuws op tafel staat.

Ondertussen bespreken ze de plannen voor het weekend. Er is zoveel te doen en ontdekken. Dit keer stellen Marc en Nancy voor om te gaan zeilen. Nou, dat wil David wel!

Na het eten is het tijd om de hond uit te laten. Niet voor David, voor hem is dit het moment om te landen en even rustig op de bank bij te komen van zijn schoolweek.

Als de hond is uitgeraasd en iedereen weer binnen is, mag David een spelletje uitzoeken, want van spelletjes kan hij geen genoeg krijgen. Inmiddels hebben Marc en Nancy een kast vol. Liegen, dat vindt David een fantastisch kaartspel. Het is echt een sport om Marc voor de gek te houden. Maar vanavond kiest David voor Azul. Tactische spelletjes zijn echt zijn favoriet. Lukt het David om de tegels in de mooiste patronen te leggen en zo de meeste punten te behalen? Even later schalt Davids schaterlach over tafel, een overwinning is altijd fijn en het is hem (weer) gelukt! ■

Vanwege privacy is de naam van het kind veranderd.

interview

Kinderpsycholoog
Tischa Neve:

**'Alles valt of
staat met
een goede
verbinding'**

Kinderpsycholoog en opvoedkundige Tischa Neve is dol op pubers. Maar ze snapt ook dat je ze soms wel achter het behang kan plakken, of geen idee hebt hoe je ze moet bereiken. Daarom coacht ze gezinnen, schrijft ze boeken en maakt ze podcasts over opvoeden. Tischa heeft een zoon van 15, een pleegdochter van 30 en deed jarenlang crisisopvang voor pleegzorg.

Wat vind jij zo leuk aan pubers?

'Dat het - als het je lukt om goed contact te krijgen - heerlijke volwaardige gesprekspartners zijn. Ik hou ook van hun wispelturigheid, van het zoeken naar verbinding, en de gouden momenten van contact als het lukt.'

pubergedoe', met emoties die alle kanten op gaan. Maar het voordeel van pubers is dat je er met ze over kan praten. De uitdaging is om naar die ingang op zoek te gaan.'

Hoe zorg je ervoor dat je goed contact met je pleegpuber krijgt?

'Alles valt of staat met een goede verbinding. Zoek en creëer ingangetjes om gesprekjes aan te gaan. Je kan niet, als jij zelf tijd hebt, met ze aan de keukentafel gaan zitten en zeggen: zo, hoe gaat het?'

Zo zorgden wij bijvoorbeeld voor een pubermeisje van dertien, waarvan ik merkte dat ze best wel wilde kletsen, maar dat niet zelf vroeg. Haar kamer was een enorme troep, de grond lag altijd bezaaid met kleren. Dus op een dag zei ik: als je nou wil dat ik even kom kletsen, wil je dan een paadje maken, anders breek ik echt mijn nek tot ik bij je bed kom. Vanaf dat moment werd dat paadje het teken voor 'ik wil even kletsen. Vaak werken de indirecte momenten heel goed om gesprekjes aan te gaan: wandelen, autorijden, koken en dan terloops vragen: hoe vind je het op dit moment?'

Hoe hou je contact als je pleegkind boos is of zich afzondert?

'Juist dan is verbinding de sleutel. Op die momenten hebben ze juist het gevoel nodig dat jij er voor hem of haar bent. Blijf dus in de buurt.'

Een van mijn pleegkinderen, een pre-puber van tien die veel boze buien had, zag na een tijd de *Supernanny* op tv, met de *naughty chair*, een stoel op een afgezonderde plek waar kinderen die boos waren op moesten gaan zitten. Ze zei: 'Als jij die zou hebben, dan had ik daar heel vaak op gezeten. Maar die heb jij niet. Jij liet mij nooit alleen als ik boos was. En je zei eigenlijk alleen maar 'ik weet het' en 'ik snap het'.'

Met de gedragsmatige kant van opvoeden - straffen, belonen en negeren - ga je het niet redden. Zeker niet bij gekwetste kinderen. Want zo wijs je ze weer af. Bedenk dat het gedrag voortkomt uit het gekwetste kind, het is niet persoonlijk. Hoe kwetsend sommige opmerkingen ook over kunnen komen.

Ik wil tegen iedereen, maar zeker tegen pleegouders, zeggen: we

'Zoek en creëer ingangetjes om gesprekjes aan te gaan'

Met welke issues heb je als pleegouder van een puber te maken?

'Elk kind is natuurlijk anders. Maar mijn ervaring is dat ze aan de ene kant snel tevreden zijn, als jij dat warme nest biedt. En liefde en aandacht voor hen hebt. Aan de andere kant hebben ze veel meegemaakt, waardoor ze onzeker en gekwetst zijn, en zich niet zomaar thuis voelen in een nieuw gezin. Je komt niet makkelijk écht bij ze binnen, want ze denken vaak: ga jij mij echt accepteren zoals ik ben, of moet ik weer weg? Dat komt dan bovenop het 'gewone

interview

moeten alle kinderen die bij ons komen, die het zwaar hebben en die verstrikt zitten in al die emoties, minimaal het gevoel geven dat we ze niet alleen laten. Dat we er altijd voor ze zijn als ze zichzelf kwijt zijn, als ze boos zijn, als ze de wereld niet meer begrijpen en overstuur zijn. Wat een cadeau zou dat zijn. Want heel veel pleegkinderen hebben dit nooit meegemaakt.

Lukt het je om door een moeilijke fase heen te komen, en komen er steeds meer goede momentjes, dan is dat fantastisch.'

Wat is jouw belangrijkste tip voor ouders en pleegouders van pubers?

'Bedenk goed op welk moment je iets van ze vraagt of hoe je ingaat op momenten dat ze pittige emoties ervaren. Bedenk of jouw reactie op dat moment olie op het vuur is en zo ja, wacht dan tot ze weer beter toegankelijk zijn voor je iets van ze vraagt. En: bekijk de situatie door hun bril, dan ga je meestal vanzelf zachter reageren. Misschien is het logisch dat ze boos zijn. Of er speelt iets anders. Gedrag is er nooit zomaar, er zit altijd iets achter.

Maak zoveel mogelijk bespreekbaar. Dat kan met pubers. Benoem ook de pijnlijke zaken. Onze pleegkinderen moesten bijvoorbeeld allemaal weer weg, want wij hadden gekozen voor kortdurende opvang. Hoe moet dat zijn? Heb je net je hart geopend en dan moet je weer gaan. Een van onze

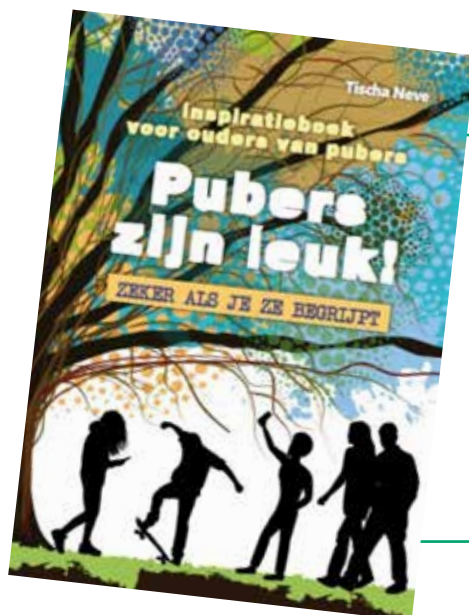
pleegpubers had het daar heel moeilijk mee. Ik begreep haar gevoel van afwijzing en heb dat benoemd. Ik heb haar ook gezegd: er zijn heel veel kinderen die dit nodig hebben, net zoals jij het nodig had. En als we iedereen hier in huis houden, dan kunnen we dat niet bieden. We hebben uiteindelijk samen keihard gehuild, en toen een fijne nieuwe plek voor haar gevonden.' ■

'Maak zoveel mogelijk bespreekbaar. Dat kan met pubers'

Dat geldt overigens ook voor jezelf. Check regelmatig bij jezelf in. Want het is soms moeilijk en zwaar. Dat mag er allemaal zijn. Vraag op tijd ondersteuning, voor jezelf, voor je gezin, maar ook voor je pleegkind, want die wil je niet nog meer trauma's geven.

Tweedaagse training Pubers in de pleegzorg

Wil je meer weten over pubers in de pleegzorg en ervaringen uitwisselen met andere pleegouders? Volg onze training Pubers in de pleegzorg op zaterdag 25 januari en 8 februari. Beide dagen van 10.00 tot 15.30 in ons kantoor aan de Fred. Roeskestraat. Aanmelden kan via PIT.

Meer lezen en luisteren over pubers?

- 'Pubers zijn leuk! Zeker als je ze begrijpt', Tischa Neve.
- 'Even over mijn kind', podcast-serie van Tischa Neve, te beluisteren via iTunes of Spotify.

Lieve

Lieve (50) is getrouwd met Thore (51). Samen zijn ze pleegouders van Cleo (13), Jerry (10) en Lara (7).

Ze hebben ook twee katten, konijnen, vissen en een mierenboerderij.

Fotografie: Maaike Koning

'Als ik later groot ben, mag ik zelf kiezen waar ik ga wonen, toch?'

We zijn toch oké in hun ogen

Soms vraag je het je in ene af: 'Wie zijn wij nou eigenlijk in het leven van deze kinderen?' We zijn vaak stom, ze mogen in hun beleving niets van ons, er zijn regels, er wordt door ze gezocht, met ogen gerold en ze willen eigenlijk alleen maar bij hun papa en mama wonen. En dat snappen we. Tijdens een bezoek zijn er tenslotte cadeaus, bezoeken aan McDonald's, onverdeelde aandacht en zijn ze de liefste, leukste en geweldigste. Alles mag en kan.

Maar dan zit je in ene in de auto, pleegzoon op de achterbank. We rijden door een woonwijk in onze buurt en hij vraagt: 'Als ik later groot ben, mag ik zelf kiezen waar ik ga wonen, toch?'

'Ja, hoor, dan mag je zelf kiezen.'

'Ik denk dat ik dan daar ga wonen, op die hoek. Lekker dichtbij jullie, dan kan ik koffie komen drinken.'

'Wat gezellig, mag ik dan ook koffie bij jou komen drinken?'

'Ja, dat mag, maar misschien ben ik dan niet thuis.'

'Ach, dan bel ik van tevoren wel even.'

'Oké.'

Toch fijn om te weten dat we oké genoeg zijn om later, als hij volwassen is, nog op de koffie te mogen komen.

Regelmatig worstelt 1 van de kinderen weer even met die twee werelden. En zoeken wij weer even met ze mee naar de balans tussen hun wens en de realiteit van wat er mogelijk is. Onze twee pubers vinden aardig hun weg daarin, mooi om te zien. Lara is nu op ontdekkingsstocht: 'Wie ben ik ten opzichte van mama en pleegmama.' Er wordt flink uitprobeerd en er worden heel wat grenzen opgezocht. En dat is echt wel eens lastig om in alle drukte goed mee om te gaan. Toch vroeg zij laatst of wij, als ze later kinderen heeft, op willen passen. Ook zij zal haar weg er vast in vinden en wij staan tot die tijd naast haar. ■

Pleegouderraad

Nieuws van de pleegouderraad

Dat was leuk, samen boulderen!

Tijdens de Week van de Pleegzorg organiseerde de Pleegouderraad een sportieve boulderbijeenkomst voor pleegjongeren. Ruim twee uur lang klommen en klauterden jongeren zonder touw op muren tot wel 4,5 meter hoog. Terwijl zij de uitdaging aangingen, gingen pleegouders in een ontspannen sfeer met elkaar in gesprek.

Vaak zijn er mooie initiatieven voor pleegkinderen. Dit keer wilde de POR echter speciaal iets voor jongeren organiseren. Een sportief moment waarop zij elkaar konden ontmoeten.

Waardevolle gesprekken

De bijeenkomst bood ook ruimte voor pleegouders om ervaringen uit te wisselen. De POR maakte van deze gelegenheid gebruik om te peilen welke onderwerpen belangrijk zijn voor pleegouders en hoe zij in de toekomst eventueel meer bijeenkomsten kunnen organiseren die aansluiten bij hun behoeften. Uit de gesprekken bleek dat veel pleeggezinnen vaak met de dagelijkse drukte te maken hebben, waardoor het lastig is om regelmatig bijeenkomsten bij te wonen. Het runnen van een pleeggezin vraagt veel organisatie en flexibiliteit van iedereen binnen het gezin.

Er ontstonden interessante gesprekken over de voorkeuren van pleegouders. Sommige pleeggezinnen geven de voorkeur aan online sessies of bijeenkomsten overdag wanneer de kinderen naar school zijn. Tegelijkertijd gaven werkende pleegouders juist aan dat zij graag bijeenkomsten in de avonden zien. Deze gevarieerde wensen benadrukken de behoefte aan

flexibiliteit. De POR zal onderzoeken of het mogelijk is om in de toekomst af te wisselen bij het organiseren van bijeenkomsten, zodat zoveel mogelijk pleegouders kunnen aansluiten. En de POR zal dit met Levvel bespreken om te kijken naar een passend aanbod voor trainingen in de toekomst. Ook werden er gesprekken gevoerd over de rol van Jeugdzorg en dat deze niet altijd duidelijk is. Hier zal de POR binnenkort meer onderzoek naar doen. Wil je daar iets in bijdragen, dan horen we je natuurlijk graag!

Een mooie avond voor iedereen

Het was een geslaagde bijeenkomst, waarbij de pleegjongeren samen klommen en plezier hadden en de pleegouders elkaar op een laagdrempelige manier konden ontmoeten. ■

Pleegouderraad (POR)

Naast het organiseren van activiteiten zet de POR zich in voor de belangen van zowel pleegouders als pleegkinderen. Door te luisteren naar ervaringen van pleegouders wil de raad een bijdrage leveren aan het verbeteren van de pleegzorg.

Heeft u een onderwerp dat u graag op een volgende bijeenkomst wilt bespreken, of een voorstel voor hoe we bijeenkomsten nog toegankelijker kunnen maken? Laat het ons weten! porlevvel@gmail.com of pleegouderraad@levvel.nl.

Cas (16) is columnist voor Thuismakers. Hij woont sinds vijf jaar bij zijn pleegouders Geert en Bodil, volgt de opleiding Media & Redactie op het Mediacollege in Amsterdam.

Fotografie: Maaïke Koning

'Het voelt goed om gehoord te worden'

Ook wij hebben een stem

Welkom terug dames en heren, hebben jullie me gemist? Ik jullie wel in ieder geval!

Zoals je eerder in dit tijdschrift misschien wel hebt gelezen gaat het deze keer over "De stem van het (pleeg)kind". Wat eigenlijk betekent dat het gaat over het recht van kinderen om gehoord te worden, en dat ook hun meningen gehoord moeten worden en inspraak moeten hebben. Dat is een uitspraak waar ik volledig achter sta, omdat niemand zich ongehoord moet voelen.

Ik vind het heel belangrijk dat ook kinderen hun meningen mogen vertellen. Helemaal als het een grote beslissing is over hun eigen leven. Helaas kan je niet altijd krijgen wat je wilt, maar het is belangrijk om je stem te laten horen zodat er rekening gehouden kan worden met jou. Het is erg belangrijk dat je je stem laat horen, want die is erg belangrijk.

Ook in de toekomst is het belangrijk om je stem te laten horen. Als je volwassen bent, mag je namelijk ook gaan stemmen voor een regering. En als je niet stemt, bepalen andere mensen wie de regering wordt, en dat is erg vergelijkbaar met je stem als kind. Jouw mening kan net het verschil maken.

Er wordt al veel voor je bepaald zonder dat je daar iets over mag zeggen. Dus is het wel fijn als ze af en toe wel naar je luisteren. Als de volwassenen over mij praten, mag ik daar ook bijzijn, waardoor ik mijn eigen ervaring kan vertellen en kan aangeven wat ik liever wel of niet heb. Ik vind het zelf ook heel fijn om gehoord te worden, anders lijkt het er toch op alsof het hun niet boeit, terwijl jouw mening wel boeit. Voor mij is het ook niet makkelijk om mijn eigen mening te delen, omdat ik anderen niet verdrietig wil maken, maar je moet ook aan jezelf denken.

Helaas moet ik weer afscheid nemen, want er is bijna geen ruimte meer op deze pagina. Dankjewel dat je jouw dierbare tijd hebt gependeed aan mijn column, en hopelijk zie je mij de volgende keer weer terug!

Nikki werd uithuisgeplaatst

Als jonge puber komt Nikki (22) in de jeugdzorg terecht. In de jaren die volgen gaat ze van noodbed, naar gezinshuizen en verschillende groepen in onder andere de Koppeling. Het blijkt een harde leerschool. Nikki is er vast van overtuigd dat ze ondanks alles een 'normaal' leven kan leiden. Haar droom? Vanuit haar eigen levenslessen andere jongeren helpen.

Tekst: Marja Huiberts **Fotografie:** Nina Schollaardt

Hoe was jouw jeugd?

'Mijn kindertijd was goed. Mijn ouders waren gescheiden, maar bleven altijd in goed contact. In de pubertijd werd ik heel koppig, ging ik veel uit de weg en durfde mijn ouders weinig toe te vertrouwen. Niet dat zij mij hiervoor een reden gaven. Dat deed ik vooral zelf. Op de middelbare school spijbelde ik veel. Thuis botste het steeds vaker en ik liep vaak weg.'

Was jeugdzorg er toen al bij betrokken?

'Ja, toen ik op de lagere school zat begon het met een GGZ-aanmelding en heb ik behandelingen gehad. In de pubertijd kwam het nog meer naar de voorgrond. Ik herinner me de kennisgeving met de gezinsmanager bij ons thuis. Mijn ouders en ik hadden er geen goed gevoel bij. Hij wilde alles wat wij niet wilden. Toen stelde jeugdzorg een uithuisplaatsing voor. Dit maakte dat ik er letterlijk en figuurlijk van weg rende.

Tot de politie mij, voor de 9e keer, aanhield op straat.'

Je was toen 13. Wat gebeurde er met jou?

'Het was al laat en ik werd naar de Koppeling gebracht. Ik had geen idee waar ik was, dat was best eng. Ik verbleef in een kamer met de sfeer van een wachtruimte van een politiebureau en sliep op een zogenaamde time-out groep. Dat was de eerste dag van twee jaar 'gesloten'.'

Heb je sindsdien nog thuis gewoond?

'Ik ben van noodbedden, naar gezinshuizen en naar groepen gegaan. Gesloten, open of besloten. Heen en weer. Het duurde lang voordat er een langetermijnplek beschikbaar was, waardoor ik geen vast thuis had voor een aantal jaren. Naar huis gaan was geen optie meer. Er was te veel gebeurd. Ik was wel blij dat ik een dak boven me hoofd had en me dus ergens

kon terugtrekken. Tijdens mijn verlof ging ik wel naar huis, maar ik heb er nooit meer gewoond.'

Hoe was het voor je om in de Koppeling terecht te komen?

'Ik gedroeg me altijd sociaal wenselijk. En voelde me helemaal niet op mijn gemak tussen mensen die verbaal sterker en harder waren. Ik leek vrolijk, maar van binnen was ik verre van dat. Helaas zijn de heftige negatieve verhalen over de Koppeling herkenbaar. Dat ik als kind afgesloten werd van de buitenwereld, heeft mij beschadigd. Het was geen hulp bieden, maar straffen. Het heeft me geleerd op te komen voor mijzelf in moeilijke situaties. Maar het heeft me vooral gehard.'

Hoe was het contact met je ouders?

'Al waren ze het soms echt goed zat, ze waren er altijd voor me. Dat is echt mijn geluk. Zij zagen in dat het de omstandigheden waren, dat het niet alleen aan mij

‘Ondanks dat mijn leven niet soepel en normaal is verlopen, wil ik aan mezelf bewijzen dat ik wel iets normaals kan doen’

bereikt

lag. Hoe slechter de hulpverlening, hoe intensiever het contact met mijn ouders. Nu praat ik zo veel, dat ze mij soms niet meer kunnen aanhoren (haha).’

‘Ik ben van noodbedden, naar gezinshuizen en naar groepen gegaan’

Hoorden de hulpverleners jou?

‘Ik zat zo lang in de Koppeling, omdat ik niet werd gehoord. Onder het mom van ‘het kwetsbare meisje’ verlengde jeugdzorg aldoor. Terwijl mijn kwets-

baarheid daar alleen maar groeide. Uiteindelijk lukte het mij ook niet om me te ‘committen’ aan de therapieën. Voor mijn gevoel keek jarenlang eigenlijk niemand naar me om.’

Wanneer kwam hier verandering in?

‘Toen ik op mijn 15^e Suus, mijn trajectbegeleider van Levvel (Spirit), ontmoette. Zij keek echt naar mij, als eerste. Het lukte met haar om samen met mijn ouders een stap vooruit te zetten; uit de geslotenheid. Ja, Suus was mij er eentje! Zij kende alle routes om verder te komen. Ze coachte mij, en vroeg wekelijks: ‘Wat wil je nu?’ Als een helikoptertje hing ze boven me. Die betrokkenheid betekende een omslag; een warme samenwerking tussen mij, mijn ouders en hulpverlening. Ze stond zo dichtbij, dat het bijna niet meer als hulpverlening voelde.’

Hoe gaat het nu met je?

‘Ik vind het moeilijk om echt een ‘purpose’ te vinden. Mijn nieuwe woning is een eerste serieuze stap. Het voelt ook alsof het er nu op aan komt. Eerst mocht ik nog dromen, nu moet ik handelen. Soms ben ik bang dat ik er nog niet helemaal klaar voor ben en denk ‘het lukt me weer niet’. Om dit te doorbreken ben ik actief bezig met ‘self healing stuff’, werken aan mezelf en zit ik bij de participatiegroep ‘t Hart.’ Hier zou ik wel wekelijks naar toe willen gaan. Bij Levvel voelt het vertrouwd en er wordt naar me geluisterd. Ik wil heel graag nieuwe dingen leren. Dingen doen met waar ik zelf doorheen ben gegaan. Ik ben nu 22 en ondanks dat mijn leven niet zo soepel en normaal is verlopen, wil ik aan mezelf bewijzen dat ik wel iets normaals kan doen.’ ■

Lees meer over de participatiegroep ‘t Hart van Levvel op de volgende pagina.

Valse start: Moraya's muzikale reis door een jeugd vol zorg

Het album *Valse Start, na een jeugd vol zorg* van Moraya (26) is een intiem, muzikaal verhaal over wat het betekent om onveilig op te groeien en vervolgens in de jeugdzorg terecht te komen. Op 25 februari jl. gaf Moraya in haar gelijknamige theateervoorstelling het publiek een bijzondere inkijk in haar reis door een jeugd vol onzekerheid en de blijvende impact daarvan. 'Een valse start merk je als kind niet op, het overkomt je,' zei ze tijdens de voorstelling. In krachtige woorden en muziek liet Moraya voelen hoe je als kind overgeleverd bent aan je omstandigheden en hoe de jeugdzorg en de gebreken in het systeem blijvende sporen nalaten, zowel toen als nu.

De voorstelling was niet zomaar een optreden; het was een ervaring die duidelijk maakte hoe het je vormt als de basis van veiligheid ontbreekt. Voor Moraya was het ook een manier om een hoofdstuk af te sluiten, en iets terug te geven aan de jeugdzorg. 'Ik ben nu 25 jaar, en ik wil het niet meer altijd over mijn verleden hebben,' vertelt ze. De avond kreeg een bijzonder einde toen een medewerker van Levvel het podium op kwam en haar excuses aanbood namens de jeugdzorg. 'We hebben altijd met de beste intenties gewerkt, maar het spijt ons dat we niet meer hebben gegeven en beter hebben gehandeld.' Dit moment raakte Moraya diep: 'Ik wist niet dat het zo belangrijk voor me zou zijn, maar het is een stukje erkenning dat ik elk kind in de jeugdzorg gun.'

Als kind werd Moraya haar stem niet gehoord. Nu heeft zij een missie: de stem van het kind te laten horen. En dat doet ze door middel van 'Valse start'. Het album weerspiegelt de rauwe emoties en hoopvolle tonen die Moraya in haar verhaal legt. Voor wie de voorstelling heeft gemist, biedt het album een intiem kijkje in Moraya's wereld. Nu te beluisteren op Spotify.

Participatieteam 't Hart

De stem van ouders en jongeren doen er toe

't Hart is een participatieteam, opgericht in 2021. We zijn begonnen met een klein groepje ouders en inmiddels bestaat 't Hart uit twee teams: een participatiegroep met voornamelijk jongeren en een groep met alleen ouders. Alle leden zijn vrijwilligers die op verschillende levensgebieden ervaring hebben en te maken hebben gehad met de jeugdhulpverlening.

Twee keer per maand hebben wij, op de tweede en derde dinsdag van de maand, een bijeenkomst. We bespreken onderwerpen die ons aan het hart gaan en koppelen aan elkaar terug wat iedereen heeft gedaan voor Levvel. We eten gezamenlijk en nodigen gastprekers uit. De bijeenkomst duurt meestal van half zes 's middags tot acht uur 's avonds.

Onze missie is om ervoor te zorgen dat de stem van ouders en jongeren gehoord wordt en ertoe doet! Wij willen meewerken aan een betere jeugdhulp, omdat we hebben ervaren dat verandering soms noodzakelijk is. Daarbij maken we ook graag gebruik van netwerken buiten Levvel. We willen verbinder zijn voor alle jongeren en ouders, professionals, beleidsmakers en iedereen die de jeugdhulp vanuit het hart wil benaderen.

Wil je reageren of in contact komen met participatieteam 't Hart, mail dan naar e.k.thisis@levvel.nl

Speciaal voor jongeren

16+ en interesse in muziek, mode of sport

De Gemeente Amsterdam en poppodium Paradiso bieden drie unieke trajecten aan voor jongeren om hun talenten te ontwikkelen en stappen richting hun toekomst te zetten.

Soundworks @Paradiso

Een programma van 8 weken voor jongeren met een passie voor muziek en een ambitie voor de toekomst. Onder begeleiding van professionals uit de muziek- en zakenwereld werken de jongeren aan hun persoonlijke en muzikale ontwikkeling. Aan het eind is een optreden voor familie en vrienden.

Fashionworks @ Paradiso

Voor jongeren die van mode houden en concrete plannen willen maken. Samen met mode-experts werken de jongeren aan een eigen kledingontwerp en toekomstvisie. Het programma sluit af met een catwalkshow waar de ontwerpen worden gepresenteerd.

Sportworks

Een traject voor sportieve jongeren die hun eerste stappen in de sportwereld willen zetten. Met inzichten van sportprofessionals ontdekken de jongeren wat nodig is voor een carrière in sport en behalen zij een certificaat als Assistent Fitness Trainer.

Jongerenpunt.

Helpt jou bij

werk opleiding geldzorgen

Aanmelden kan via het Jongerenpunt Amsterdam.

interview

Als kinderombudsman van Metropool Amsterdam' wil Annemarie Tuzgöl-Broekhoven (57) dat kinderen meepraten, gelijke kansen krijgen en dat iedereen die een beslissing neemt over het leven van een kind, het belang van dat kind voorop zet. 'Er is zoveel potentie dat niet gezien wordt.'

Tekst: Ilse van der Mierden
Fotografie: Roos Trommelen

Kinderombudsman Annemarie:

'Ik hoop dat ik kinderen een stem kan geven'

Annemarie heeft haar kantoor in Amsterdam-Oost, waar ze samen met haar team klachten onderzoekt, partijen bij elkaar zet en zelf onderzoek doet. Kinderen, jongeren, maar ook ouders en professionals kunnen haar benaderen als ze vastlopen bij de gemeente of problemen hebben met jeugdzorg, op school, met huisvesting of veiligheid. 'Eigenlijk met alles waarmee je als kind zit.'

Wat is je drijfveer om dit werk te doen?

'Dat ik de kansenongelijkheid onder kinderen wil verkleinen. In mijn vorige baan als plaatsvervangend rechter in jeugdzaken en projectleider bij de Nationale ombudsman en Kinderombudsman heb ik met eigen ogen veel schrijnende situaties gezien. Van kinderen die met hun ouders op straat kwamen te staan wegens huurschulden, tot kinderen in de asielhoudopvang die niet naar school gingen, in een sporthal sliepen, nauwelijks aten en 's nachts niet konden slapen van alle geluiden. Dat komt binnen.

'Ze kiezen met hun hart voor pleegzorg, en dat merk je'

'Ik hoop dat ik kinderen die niet gezien worden een stem kan geven, en ervoor kan zorgen dat hun leven net even wat beter wordt. Er is zoveel potentie dat niet gezien wordt, ook bij kinderen in kansarme wijken. Veel kinderen groeien op in omstandigheden waardoor ze hun talenten niet volledig kunnen benutten. Dat vind ik verdrietig.

'Ik ben zelf ben met een Turkse man getrouwd. Zijn vader was gastarbeider, zijn moeder analfabeet. Mijn man kon op de lagere school heel goed leren. Hij had daar een docent die zei: 'deze jongen moet naar het gymnasium.' Maar zijn ouders wisten helemaal niet wat een gymnasium was. Die docent heeft zich enorm ingespannen om mijn man op het Barlaeus (een gymnasium in Amsterdam, red.) te krijgen. En hij is gegaan, heeft zijn diploma gehaald en een medicijnenstudie afgerond. Als die leerkracht zich destijds niet had ingespannen, dan had mijn man misschien een ander leven gehad. En dan denk ik: ik gun zoveel andere kinderen ook iemand die ziet waarin kinderen floreren.'

Wat is het verschil tussen u en de Nationale Kinderombudsman?

'De Nationale Kinderombudsman controleert of de overheid en andere instanties in Nederland zich houden aan het Kinderrechtenverdrag en geeft advies aan de rijksoverheid en grote uitvoeringsorganisaties, zoals de politie of de Belastingdienst. De grote steden, zoals Amsterdam, Rotterdam en Den Haag hebben een eigen Ombudsman en Kinderombudsman. Ik ga dus over gemeentelijke instanties en organisaties die publieke gemeentelijke taken uitvoeren. En hoewel ik formeel niet bevoegd ben over bijvoorbeeld scholen, ga ik daar toch mee in gesprek met scholen, als ik zo een probleem van een kind kan oplossen. 'We kijken steeds waar het probleem ligt en hoe we instanties het meest effectief kunnen beïnvloeden om dat probleem op te lossen. Dat kan door een gesprek, een brief, een bijeenkomst, een pilot of een klachtbehandeling met een oordeel. En gaat het om een structureel knelpunt dan kan het een onderzoeksrapport met aanbevelingen zijn.'

Wordt de stem van het kind in deze tijd goed gehoord?

'Wat mij opvalt is dat er vaak óver kinderen wordt beslist en niet met kinderen wordt gesproken. Als er wél met een kind wordt gesproken, dan wordt er niet altijd voldoende gewicht aan de stem van het kind gegeven. Terwijl in artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind staat dat als je besluiten neemt die kinderen betreft, het belang van het kind voorop moet staan.'

'De rol van de ombudsman is dan de boel vlottrekken'

'Een concreet voorbeeld: een woningcorporatie zet een moeder met haar twee kinderen uit hun huis, omdat die gefraudeerd heeft of overlast veroorzaakt. In principe is dat is rechtmatig, want het is volgens de wet. Maar is het ook redelijk en behoorlijk? Er slapen dan twee kinderen op straat, ondanks het uitgangspunt van de gemeente: geen kinderen op straat. Daarom is het de bedoeling dat de zij zoveel mogelijk naar oplossingen zoekt. Maar als ook de corporatie en de rechter de rechten van het kind bovenaan hadden gezet, en het toetsingskader 'beste besluit voor het kind'* hadden gebruikt, dan was er vast en zeker een andere beslissing uitgekomen.'

Stel, ik ben een pleegkind en ik vind het niet fijn in mijn pleeggezin, of ik vind dat ik mijn ouders te weinig mag zien, en ik benader u. Wat gebeurt er dan in de praktijk?

'Dan app of bel je mij, of je komt naar het spreekuur en vertel je wat er aan de hand is. Samen kijken we dan wat we kunnen doen om tot een oplossing

Annemarie heeft inloopsprekuren in Amsterdam, Amsterdam Zuidoost, Zaandam en Almere. Je kunt daar zonder afspraak binnenlopen. Bekijk de tijden en locaties op www.ombudsmanmetropool.nl.

Daarnaast is de kinderombudsman elke werkdag van 9.00 – 12.00 uur telefonisch bereikbaar op 020 625 99 99. Je kunt ook appen.

Klachten kun je ook via www.ombudsmanmetropool.nl indienen.

** Onder de Metropool Amsterdam vallen de gemeenten Amsterdam, Amstelveen, Almere, Zaanstad, Diemen, Landsmeer, Waterland en Ouder-Amstel*

te komen. Bijvoorbeeld met de pleegzorgbegeleider of pleegouders praten. Of met jeugdbescherming als die betrokken is.

Bij structurele knelpunten zien we soms aanleiding voor nader onderzoek, bijvoorbeeld onderzoek naar hoe de gemeente klachten in het sociaal domein oppakt, maar ook onderzoek naar aanleiding van

hulpvragen van moeders met kinderen die uit de noodopvang worden gezet. Dan doen we concrete aanbevelingen richting betrokken instanties. Die worden vaak overgenomen, al zijn ze niet bindend.'

'Klachten die bij ons binnenkomen over jeugdhulp gaan over bijvoorbeeld de lange wachtlijsten, het gebrek aan inspraak over passende zorg of over bejegening. Ook is het voor mensen niet altijd duidelijk waar zij terecht kunnen met vragen, problemen en klachten. Zeker bij taken die de gemeente uitbesteedt, zoals leerlingenvervoer of begeleid wonen. Dan is soms niet duidelijk wie waarvoor verantwoordelijk is. De overheid raakt steeds verder uit beeld bij mensen. Bij wie kunnen zij terecht als het misgaat?'

'Burgers komen steeds vaker in problemen door het samenspel van verschillende organisaties. Als Kinderombudsman ga ik met alle betrokken organisaties om tafel, om met elkaar concrete afspraken te maken over wie de regie neemt, wie aanspreekbaar is en wie wat gaat doen. Mijn rol is dan de boel vlottrekken. We willen voorkomen dat mensen vastdraaien in het systeem.'

'We willen voorkomen dat mensen vastdraaien in het systeem'

Welke thema's vinden kinderen belangrijk?

'Uit mijn gesprekken met kinderen kwamen vooral pesten, discriminatie en racisme naar voren. Maar ik hoorde

ook verhalen over armoede, huiselijk geweld, onveiligheid met name van kinderen in Amsterdam Zuidoost. Ik wist meteen: we moeten naar deze kinderen toe, structureel, om hun stem beter te horen. Sinds oktober draai ik dan ook spreekuren in Zuidoost.'

Met wat voor klachten komen pleegouders naar u toe?

'Bijvoorbeeld dat er onvoldoende begeleiding is van de pleegzorgorganisatie. De pleegouder voelt zich soms alleen staan als er bijvoorbeeld problemen op school zijn. We horen ook klachten over wisselingen van pleegzorgwerkers of lange wachttijden voor hulp.

Vaak zijn het complexe zaken. Bij instanties loopt het op dit moment over de schoenen. Er zijn enorme wachtlijsten, medewerkers worden overvraagd. Ook al hebben wij hier niet een-twee-drie een oplossing voor, we gaan wel in gesprek met de betrokken partijen. Of we behandelen de klacht van pleegouders en geven een oordeel over de gedraging van de instantie. Als onafhankelijke partij die naar het geheel kijkt lukt het zo vaak om mee te denken over oplossingen en zaken vlot te trekken.'

Wat zou u tegen pleegouders willen zeggen?

'Als plaatsvervangend kinderrechtser was ik over het algemeen onder de indruk van de bevoegenheid en betrokkenheid van pleegouders die ik op zitting zag. Juist zij hadden veel oog voor het belang van het kind, uitzonderingen natuurlijk daargelaten. Ze kiezen namelijk met hun hart voor pleegzorg, en dat merk je. Ik heb daar diep respect voor. Daaropvolgend heb ik meteen een boodschap aan betrokken instanties. Blijf in gesprek met betrokken organisaties en met pleegouders. Juist in ingewikkelde situaties. Creëer begrip voor elkaars positie, daar ligt de sleutel.' ■

Hoe neem je het beste besluit voor het kind?

Neemt een volwassene een beslissing over een kind? Bijvoorbeeld over school, de woonplek of hulpverlening? Dan moet er altijd eerst naar het kind geluisterd worden. Want ieder kind heeft recht om diens mening te geven.

De kinderombudsman heeft een fijne checklist voor kinderen gemaakt die ze kunnen gebruiken tijdens gesprekken over belangrijke beslissingen.

Bekijk de checklist hier:

Hoe hou je als (pleeg)ouder het belang van het kind scherp? Dat lees je in de folder 'In vier stappen naar het beste besluit voor het kind'.

Bekijk de folder hier:

kinderombudsman.nl

Welkom in het Verbindingshuis

Waar ouders en kinderen elkaar ontmoeten

Buiten staat een vrachtwagen te lossen, binnen rinkelt bij de receptie de telefoon en lopen medewerkers door de gang. Sommigen pakken koffie bij de automaat en vervolgen bellend hun weg. In deze setting je kind sinds lange tijd weer zien...dat kan echt anders, vond Anita Vogelaar, teamleider pleegzorg en projectleider. Samen met Garage2020 ontwikkelde zij het Verbindingshuis. Een unieke plek waar ouder en kind zich thuis voelen en plezierig ontspannen samen kunnen zijn.

Goede ontvangst

Soms kan een pleegkind zijn ouders alleen ontmoeten onder begeleiding van een pleegzorgwerker (begeleide omgang). Deze bezoeken vinden vaak bij Levvel plaats. Anita Vogelaar: 'Ik herinner me nog die keer dat in die drukte van het kantoor een moeder haar kind voor het eerst sinds drie jaar weer zag. Al probeerde de pleegzorgwerker er nog een goede ontvangst van te maken en de moeder te laten voelen dat ze gezien werd. Ik dacht alleen maar 'dit kan echt anders.'

En hoe? Dat ondervond ze niet veel later zelf. Samen met haar partner was ze voor een lastig gesprek in het ziekenhuis. Vooraf kwamen ze in een ontvangstruimte speciaal voor patiënten en hun naasten waar een host een kopje koffie aanbood. 'Het klinkt zo simpel, maar voor ons was het ontzettend belangrijk. Door de omgeving en de ontvangst, konden we ontspannen en focussen op het spannende gesprek dat ons te wachten stond.' Dat wakkerde bij haar een vuurtje aan.

Van pop-up naar eigen woning

Welk effect heeft een huiselijke warme en besloten omgeving op de kwaliteit van een begeleid bezoek? Vanuit deze vraag ontstond samen met Garage2020 het Verbindingshuis. 'We kwamen al snel tot drie belangrijke pijlers: een sfeervolle en ontspannen

plek, de focus op ouder & kind contact en de ouders weer in hun kracht zetten', vertelt Anita. 'Mijn eerste idee was een pop-up. Ik zou overal in de stad vanuit een bus vol spullen, een bank, een kleed etc. een huiselijke plek creëren voor een begeleid bezoek. Totdat bleek dat dit voormalige gezinshuis nog geen bestemming had.' De ontwerpers van Garage2020 vertaalden het concept van het Verbindingshuis naar de verschillende ruimtes. 'Hoe zorg je ervoor dat ouder en kind zich welkom voelen en dat ouders zich vrij voelen om in contact te treden met hun kind? Maar ook hoe hou je zichtlijnen? En kun je controle houden zonder dat je echt in de buurt bent als pleegzorgwerker. Want het liefst wil je niet interveniëren tijdens een begeleid bezoek.' Na grondig onderzoek en afstemming met collega's van pleegzorg startte de pilot aan de Huntum in april van dit jaar.

Ontspannen bezoek

Alles draait hier om een ontspannen ontmoeting tussen ouders en kinderen. Waar voelen zij zich het prettigst bij. Ouders kiezen zelf de ruimte die echt voor hen privé is. Buiten de pleegzorgwerker die aanwezig is bij de omgang, is alleen de host in het Verbindingshuis. Die houdt zich zo veel mogelijk op de achtergrond. Voor alle leeftijden is speelgoed beschikbaar. En met mooi weer kunnen de kinderen

naar buiten; een balletje trappen op straat of even met de kleintjes naar de speeltuin. Anita: 'En de keuken kan worden gebruikt. Veel ouders vinden het heerlijk om te koken en samen te eten. Dan kun je gewoon vader of moeder zijn. En dit is ook gewoon verzorgen, zeker als ze klein zijn.'

'Alles draait hier om een ontspannen ontmoeting tussen ouders en kinderen.'

Contact ouder & kind

Als je in het Verbindingshuis komt, heerst er een fijne rust en sfeer. Er zijn zachte tinten gebruikt in de inrichting. De kamers zijn sfeervol en opgeruimd, nergens vind je rondslingerend speelgoed. Niets in de ruimte mag afleiden. 'Zo komt de focus tijdens de

Anita in haar voormalige kantoor, nu ontmoetingsplek voor ouders en kinderen.

'Het voelt als thuis'

► omgang echt op het contact te liggen tussen ouder en kind', zegt Anita. 'En doordat er verschillende hoekjes zijn gecreëerd, kunnen ouders echt samen zijn en de pleegzorgwerker iets meer afstand nemen.'

Ouders in hun kracht

Tijdens het begeleid bezoek wordt het eigenaarschap van de ouder gestimuleerd. Zij kiezen de ruimte of

zoeken samen met het kind speelgoed of een spelletje uit de kast. En door huiselijke rituelen over te laten aan de ouder. 'Zo kijken we wat het effect is als de ouder de deur opendoet voor kind en pleegouder', verduidelijkt Anita. 'Op deze manier willen we de ouder in hun kracht zetten en het gevoel van autonomie van ouderzijn stimuleren. Ze voelen zich gezien.' ■

Tweeling Jay en Yaro (7 jaar)

De broertjes komen hier eens per maand. Voordat ze hier kwamen, zagen ze hun ouders volgens Jay in 'het zwarte huis met de kleine kamertjes'. Hier voelt het vertrouwd en voelen de jongens zich vrij. Bij host Debby in de keuken vragen ze om iets te drinken en de broers zoeken samen naar een leuk spelletje in de kast. Jay: 'Het is fijn om papa en mama hier te zien.' 'En speciaal', vult Yaro aan, 'want het is als een huis en daarom speciaal.' De broertjes spelen hier graag buiten of met hun ouders in het park. De eerste keer mochten ze, bij uitzondering, even boven in de oude slaapkamers kijken en dat maakte indruk. Het is terug te zien in de mooie tekeningen die ze maakten.

Dat dit huis vroeger een gezinshuis was, zie je aan de vele kamers die de jongens hebben getekend.

Hosts Johan en Debby

Johan Spaans (gepensioneerd pleegzorgwerker) en Debby Nederstigt (8 jaar pleegzorgwerker) werken hier vanaf het begin. 'Naast het zetten van een lekker kopje koffie of thee, zorgen wij dat het bezoek rustig verloopt. We zijn als eerste aanwezig en zorgen dat het huis klaar is voor het bezoek. En dat ouders zich kunnen ontspannen. Want zie je je kind maar eens in de 3 weken en dan ook nog met een pleegzorgwerker erbij, dan zijn die momenten extra spannend.' Met kleine interventies proberen zij een bijdrage te leveren aan dit ontspannen gevoel voordat ze hun kind (weer) zien.' Debby: 'Bijvoorbeeld door een kort gesprekje aan de bar met een moeder die zich gespannen voelt. Zodat ze uiteindelijk zo ontspannen mogelijk de deur kan opendoen voor haar kind.'

Pleegzorgwerker Jemimah

'Ik heb nu twee gezinnen die begeleid bezoek hier hebben. Ik vind het bezoek in het Verbindingshuis heel prettig. Hosts Debby en Johan nemen heel veel praktische zaken over, zodat ik me kan focussen op de begeleiding en de observatie van het bezoek. Ik hoef me nergens zorgen om te maken. En het vier-ogen-principe is fijn, het gevoel dat mocht er toch iets gebeuren er een back-up aanwezig is.'

Moeder Safiya

Doordat er echt persoonlijke aandacht is voor de ouders, kunnen ze zich ontspannen. Na het begeleide bezoek vertelt moeder Safiya: 'Het voelt als een echt en warm huis, vooral de ruime woonkamer. En als je iets meer tijd hebt, is het ook leuk om iets te maken in de keuken'. De plek in Zaandam waar ze elkaar eerder ontmoetten, vond Safiya niet geschikt voor de kinderen. 'Voor Jay en Yaro voelt het nu alsof ze bij ons thuis komen. En dat is goed.' Safiya ontmoet hier ook Levi, haar oudste zoon. 'De bereikbaarheid is goed, zonder druk verkeer. Het is gewoon prettig, vooral omdat er geen andere mensen rondlopen'.

Pleegmoeder Josien

Met 3 eigen zoons en de tweeling Jay en Yaro heeft Josien een echt mannenhuishouden. 'Vanaf hun geboorte zijn de jongens bij ons. Sindsdien is er iedere maand een begeleid bezoek, eerst bij Jeugdbescherming en later op diverse Level locaties. 'Tot we hier kwamen voor de verjaardag van broer Levi.' Dat voelde heel goed bij Josien en haar man en sindsdien komen ze hier. 'Het is wel een stukje rijden, maar dat is niet erg. Ik doe in de tussentijd wat boodschappen of een rondje Ikea.' Deze plek werkt goed voor iedereen. Josien: 'Moeder kan, alsof het haar eigen huis is, de deur voor de jongens opendoen. En de kinderen kunnen buiten even uitrazen.' Josien hoopt dat ze hier kunnen blijven komen: 'In de toekomst misschien zelfs alleen met host, zonder begeleiding.'

Wil je meer informatie over ons Verbindingshuis, mail dan naar verbindingshuis@level.nl

Ontdek wat een fijn thuis kan doen

Welk pleeggezin past het beste bij een kind? En vice versa? Natuurlijk proberen we bij Level altijd de allerbeste match te maken voor pleegkinderen en pleeggezin. Als het lukt, mondt dat vaak uit in iets heel moois. Lees hier voor wie we de afgelopen maanden een (tijdelijk) tweede thuis vonden.

Schot in de roos

“Voor de zesjarige Olivia waren wij op zoek naar een weekendpleeggezin waar ze elke drie weken heen kon om haar alleenstaande moeder te ontlasten. Olivia woont thuis bij haar moeder en haar broertje maar door overbelasting in de thuissituatie is de vraag voor weekendpleegzorg ontstaan,” vertelt Désirée Sol. “Gelukkig vonden we al snel een goede plek. Na de kennismaking tussen Olivia en haar pleegouder is er rustig gewend. Inmiddels heeft Olivia al een paar leuke weekenden gehad! Het was een schot in de roos, want dit is de eerste plaatsing voor dit gezin en het klikt meteen goed. Tijdens het weekend ondernemen ze samen leuke activiteiten, wandelen in het bos, ergens wat drinken of samen naar de buurtspeeltuin. Allebei halen ze zoveel plezier uit deze weekenden. En moeder heeft meer tijd voor zichzelf en haar zoontje. Een echte win-winsituatie., Zo fijn als een matching zo goed uitpakt”. ■

Désirée Sol is consulent pleegzorg voor de regio's Amstelland en de Meerlanden, Zuid-Kennemerland en IJmond.

‘Om Joël rustig te laten wennen, hebben we drie wendagen ingepland’

Een rustige plek voor Anouar

'Anouar (16) woont in een groep van Levvel en kan wel een plek gebruiken om af en toe even weg te zijn van de groepsdynamiek. Een weekend per maand even tot rust te komen en wat persoonlijke aandacht te krijgen,' vertelt Saskia Kuipers. 'Voor Anouar zochten we een gezin dat hem wat nieuwe ervaringen kan bieden, een plek waar hij zich thuis kan voelen.' Een alleenstaande pleegmoeder toonde interesse en na een eerste gesprek leek er een goede match te zijn.

In overleg spraken Anouar en de pleegmoeder vervolgens enkele keren af om elkaar rustig te leren kennen. Zo hebben zij op een ontspannen manier een band opgebouwd. Binnenkort plannen ze in onderling overleg een eerste weekend om te logeren. ■

Saskia Kuipers is trainer en onderzoeker/consulent weekendpleegzorg

Op www.levvel.nl/matching staan de kinderen waarvoor we nu een pleeggezin zoeken.

Even rustig wennen

'Voor Joel, een jongen van vier met autisme, waren we al een tijdje op zoek naar een passend weekendpleeggezin,' vertelt Saskia Kuipers. 'Zijn alleenstaande moeder heeft haar handen vol aan de opvoeding van vier kinderen. Even wat ruimte voor haar en een fijne plek voor Joel was dan ook zeer welkom. Omdat het soms lastig is om een gezin te vinden dat ervaring heeft met autisme, duurde de zoektocht wat langer. Gelukkig vonden we een pleegmoeder met persoonlijke ervaring in het omgaan met kinderen met autisme.'

De eerste ontmoeting was thuis bij Joel en zijn moeder, zodat zij en Joel zich op hun gemak konden voelen. Na het kennismakingsgesprek werd er al snel een vervolg bij de pleegmoeder thuis gepland. Joel voelde zich meteen op zijn gemak en wilde graag langer blijven spelen. 'Om Joel rustig te laten wennen, hebben we drie wendagen ingepland. Binnenkort brengt Joel elk derde weekend bij zijn pleegmoeder door, waar hij lekker ontspannen kan spelen. Moeder heeft dan wat tijd voor zichzelf, zodat ze weer met energie de nieuwe week in kan gaan.' ■

Saskia Kuipers is trainer en onderzoeker/consulent weekendpleegzorg

Jouw huis een tweede thuis in het weekend?

Wij zoeken weekendpleegouders. Als weekendpleegouder help je niet alleen een kind opladen, maar geef je ouders de kans om even op adem te komen. Veel van deze kinderen zijn kinderen met ADHD of autisme en/of op het speciaal onderwijs zitten en dat vraagt soms om extra aandacht. Heb jij ruimte om een kind minimaal één weekend per maand rust, warmte en ontspanning te bieden? Neem dan contact op met één van de consultanten via pleegzorg@levvel.nl

**JOUW
HUIS
EEN 2^E
THUIS**

Wintereditie

Thuis knutselen, lekker lezen
of een dagje de deur uit!

Probeer dit vooral thuis

JA-dag, kinderen voor 1 dag de baas

De Zoete Zusjes Saar en Janna protesteren! Waarom spelen grote mensen de baas. Kinderen kunnen ook heel goed de baas zijn! Dus organiseren de Zoete Zusjes de allerleukste dag van het jaar: ja-dag, waarop kinderen voor één dag de baas zijn. Zij bepalen alles. En zo gebeuren er alleen maar leuke dingen op ja-dag: van een koekjesontbijt tot stampen in de plassen, je haren roze verven en uit eten in je pyjama.

We geven er 5 weg!

Organiseer ook een JA-dag thuis en stuur ons een leuke selfie. Onder de inzendingen verloten we 5 boeken. Stuur je foto naar thuismakers@level.nl.

Lekker er-op-uit

Zet je speurneus op!

Allerlei kunstwerken en elementen over de gehele NDSM-werf vertellen een verhaal. Kun je de puzzels oplossen? Pak de pont naar NDSM en speur naar de objecten en opdrachten.

Haal de gratis speurtocht op bij PLek, IJver of Noorderlicht. De NDSM Speurtocht is ontwikkeld voor kinderen van 6-12 jaar.

ndsm.nl

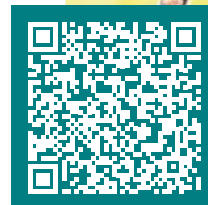
Alarm in je lijf

Help, ik voel zoveel Deel II

Soms wordt alles wat er om je heen gebeurt te veel. Dan voel je zoveel; je kunt het niet meer stoppen. Je wordt dan boos, verdrietig of druk. Of je krijgt hoofdpijn, oorpijn of buikpijn.

Kinderen krijgen heel veel nieuwe informatie en prikkels te verwerken. Naast het brein speelt het lichaam hierbij een belangrijke rol. Daar gaat dit boek over. Aan de hand van verhalen en bewegespelletjes ontdekken kinderen hoe het voelt als hun lijf alarm slaat, wanneer prikkels te veel worden of ze niet begrijpen wat ze voelen. Speciaal voor overprikkelde, (hoog)gevoelige kinderen van ca 7 tot 11 jaar.

swpbook.com

Sporten, spelen en genieten

Deze kerstvakantie staat in het teken van samen sporten, spelen en ontdekken tijdens de Zaanse Winter Experience. Van maandag tot vrijdag (behalve op feestdagen) kunnen kinderen en ouders uit Zaanstad genieten van gratis activiteiten vol sport, cultuur en lifestyle.

Wat kun je verwachten?

- MINI Experience: voor peuters en kleuters (2 t/m 5 jaar)
- Special Experience: voor kinderen met een beperking
- Senioren Experience: ook opa's en oma's zijn welkom

Voor deze drie programma's is aanmelden nodig. Voor de overige activiteiten kun je gewoon binnenlopen.

Bekijk het programma en meld je aan via:
zaanse-experience.nl.

Bakken (koekjes/taart)	Warme chocolademelk drinken	Winterwandeling maken	Aftellen naar middernacht op oudjaarsavond
Je warmste sokken aantrekken	Spelletje spelen met het gezin	Oliebollen/appelflappen eten	Vuurwerk afsteken (onder toezicht)
Iemand gelukkig nieuwjaar wensen	Tekening maken op een beslagen raam	Handschoenen vinden op straat	Schaatsen
Versier een boom	Cadeautje geven	Samen film kijken	Vind een dennentak of dennenappel buiten

Roep Bingo!

Speel mee met winter bingo

Streep een vakje af zodra je iets doet of ziet wat op je kaart staat. Heb je een hele rij vol? Roep dan 'Bingo!'

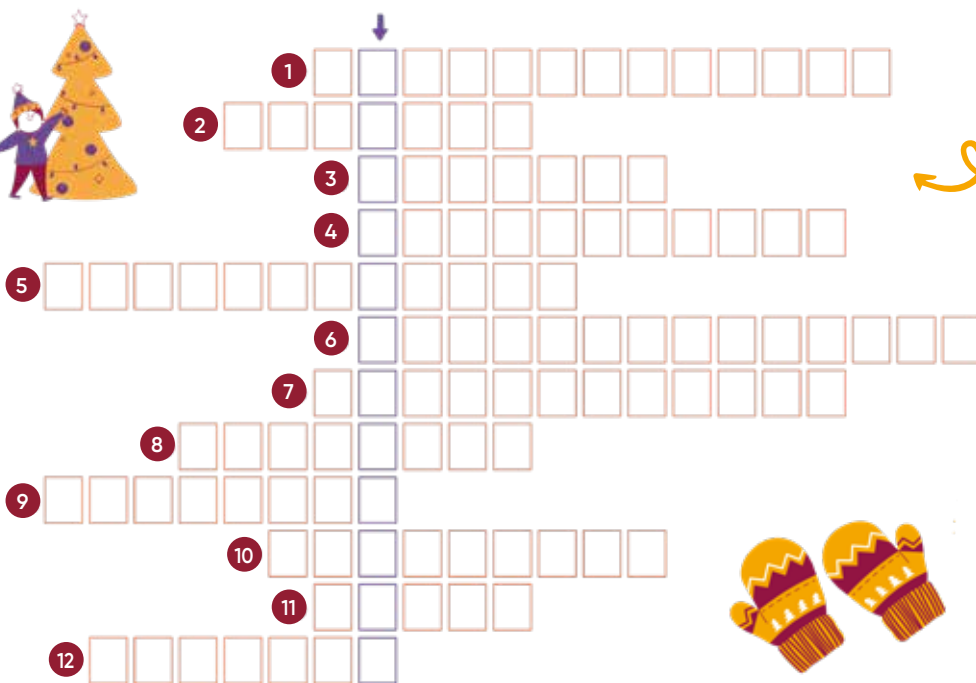
Puzzelplezier voor Iedereen!

Weet jij wat deze emojis betekenen?

Welk pad moet het kindje nemen om warme kleding aan te trekken?

1. Sneeuwpop, 2. Kerstdiner, 3. Vuurwerk, 4. Kerstcadeau, 5. Handschoenen, 6. Winterslaap, 7. Wintersport, 8. Op de bank samen film kijken, 9. Warme chocolademelk, 10. Samen aftellen voor het nieuwe jaar

Vul de woorden in de vakjes met behulp van de hints. Ontdek het geheime woord!

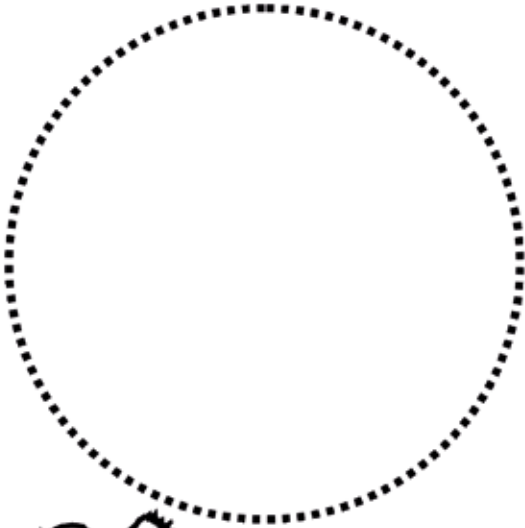
1. Warm drankje met slagroom in de winter.
2. Een dikke trui voor de winter.
3. Een winterse vogel
4. Het feest van Sinterklaas.
5. Comfortabele kleren voor de feestdagen.
6. Traditionele frisse start van het nieuwe jaar in open water.
7. Een soort boom die je versiert
8. Het knettert, knalt en siert de hemel.
9. Teamsport op schaatsen met een puck.
10. Wat je maakt van sneeuw.
11. Bevroren regendruppels.
12. Het dier dat de slee van de kerstman trekt.

De oplossing is: _____

Maak je eigen deurhanger...
knip en kleur

Kom
binnen!

Chill out
zone

Knip de deurhanger uit en vouw deze dubbel. Lijm de 2 helften aan elkaar vast en laat het drogen.
Kleur de tekening vervolgens in en hang het vervolgens aan je deur. Veel knutselplezier!

**'Er wordt hier echt
naar mij geluisterd.
Dan ontwikkel je
vanzelf dat je meer
deelt. Praten heb ik
hier geleerd.'**

*Dwayne (19) woont bij pleeggezin
Tessa, Arjan, Mikki en Wes*